

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2020/672

z dnia 19 maja 2020 r.

w sprawie ustanowienia europejskiego instrumentu tymczasowego wsparcia w celu zmniejszenia zagrożeń związanych z bezrobociem w sytuacji nadzwyczajnej (SURE), jaka wystąpiła w związku z pandemią COVID-19

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 122,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 122 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Rada, na wniosek Komisji, może postanowić, w duchu solidarności między państwami członkowskimi, o środkach, które pozwolą zaradzić sytuacji społeczno-gospodarczej, jaka wystąpiła w związku z pandemią COVID-19.
- (2) Art. 122 ust. 2 TFUE przewiduje, że Rada może przyznać pomoc finansową Unii państwu członkowskiemu, które ma trudności lub jest istotnie zagrożone poważnymi trudnościami z racji zdarzeń nadzwyczajnych pozostających poza jego kontrolą.
- (3) Koronawirus zespołu ostrej niewydolności oddechowej 2 (SARS-CoV-2), który powoduje chorobę koronawirusową nazwaną przez Światową Organizację Zdrowia (WHO) COVID-19, to nowy szczep koronawirusa, który nie został wcześniej stwierdzony u człowieka. Globalna epidemia tej choroby szybko postępuje i została uznana przez WHO za pandemię. Od początku wybuchu pandemii COVID-19 w Unii do dnia 30 marca 2020 r. państwa członkowskie zgłosiły 334 396 przypadków zakażenia oraz 22 209 zgonów.
- (4) Państwa członkowskie wdrożyły nadzwyczajne środki, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się pandemii COVID-19 oraz ograniczyć jej skutki. Prawdopodobieństwo dalszych zakażeń COVID-19 w Unii uznaje się za wysokie. Oprócz skutków dla zdrowia publicznego, w tym dużej liczby zgonów, pandemia COVID-19 miała rozległy niszczący wpływ na systemy gospodarcze państw członkowskich, wywołała zakłócenia społeczne i doprowadziła do zwiększenia wydatków publicznych w coraz większej liczbie państw członkowskich.
- (5) Ta wyjątkowa sytuacja, która pozostaje poza kontrolą państw członkowskich i która wyłączyła znaczną część ludności z aktywności zawodowej, doprowadziła do nagłego i znacznego wzrostu wydatków publicznych państw członkowskich na mechanizmy zmniejszonego wymiaru czasu pracy dla pracowników i podobne środki, w szczególności dla osób samozatrudnionych, a także wydatków na niektóre środki ochrony zdrowia, w szczególności w miejscu pracy. Aby utrzymać zdecydowane ukierunkowanie instrumentu przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu, a przez to jego skuteczność, środki ochrony zdrowia dla celów tego instrumentu mogą obejmować środki służące ograniczeniu ryzyka zawodowego oraz zapewnieniu w miejscu pracy ochrony pracownikom i osobom samozatrudnionym, a w stosownych przypadkach niektóre inne środki ochrony zdrowia. Konieczne jest wsparcie wysiłków państw członkowskich podejmowanych, aby sprostać nagłemu i znacznemu wzrostowi wydatków publicznych, do czasu opanowania pandemii COVID-19 oraz ograniczenia jej wpływu na ludność aktywną zawodowo.

- (6) Stworzenie europejskiego instrumentu tymczasowego wsparcia w celu zmniejszenia zagrożeń związanych z bezrobociem w sytuacji nadzwyczajnej (SURE), jaka wystąpiła w związku z pandemią COVID-19 (zwanego dalej „instrumentem”) powinno umożliwić Unii skoordynowaną, szybką i skuteczną reakcję na kryzys na rynku pracy, w duchu solidarności między państwami członkowskimi, co pozwoliłoby ograniczyć niekorzystny wpływ na zatrudnienie, jaki pandemia wywiera na osoby fizyczne i najbardziej dotknięte sektory gospodarki, oraz złagodzić bezpośrednie skutki tej wyjątkowej sytuacji dla wydatków publicznych państw członkowskich.
- (7) Art. 220 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽¹⁾ przewiduje, że pomoc finansowa Unii dla państw członkowskich może przyjmować formę pożyczki. Takie pożyczki powinny być przyznawane państwom członkowskim, w których wybuch pandemii COVID-19 doprowadził do nagłego i znacznego wzrostu – od dnia 1 lutego 2020 r. – faktycznych i ewentualnie również planowanych wydatków publicznych w związku ze środkami krajowymi. Data ta zapewnia równe traktowanie wszystkich państw członkowskich i umożliwia także objęcie instrumentem wzrostu ich faktycznych i ewentualnie również planowanych wydatków związanych ze skutkami pandemii dla rynków pracy państw członkowskich, niezależnie od tego, kiedy w danym państwie członkowskim wybuchła pandemia COVID-19. Środki krajowe, które w założeniu mają być zgodne ze stosownymi zasadami określonymi w prawach podstawowych, powinny być bezpośrednio związane z tworzeniem lub rozszerzaniem mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy oraz podobnymi środkami, w tym środkami dla osób samozatrudnionych, a także z niektórymi środkami ochrony zdrowia. Mechanizmy zmniejszonego wymiaru czasu pracy to programy publiczne, które w pewnych okolicznościach umożliwiają przedsiębiorstwom mającym trudności gospodarcze czasowe skrócenie czasu pracy ich pracowników, którzy otrzymują publiczne wsparcie dochodu w odniesieniu do nieprzepracowanych godzin.

Podobne mechanizmy istnieją w celu zastąpienia dochodów osób samozatrudnionych. Państwo członkowskie występujące o pomoc finansową powinno przedstawić dowody potwierdzające nagły i znaczny wzrost faktycznych i ewentualnie również planowanych wydatków publicznych na mechanizmy zmniejszonego wymiaru czasu pracy lub na podobne środki. Jeżeli pomoc finansowa jest przyznawana na środki ochrony zdrowia, państwo członkowskie występujące o nią powinno także przedstawić dowody potwierdzające faktyczne lub planowane wydatki związane z odnośnymi środkami ochrony zdrowia.

- (8) Aby zapewnić państwom członkowskim dotkniętym pandemią wystarczające środki finansowe na dogodnych warunkach, aby umożliwić im zminimalizowanie wpływu pandemii COVID-19 na rynek pracy, unijne operacje zaciągania i udzielania pożyczek w ramach instrumentu powinny mieć wystarczająco dużą skalę. Pomoc finansowa udzielana przez Unię w formie pożyczek powinna być więc finansowana na międzynarodowych rynkach kapitałowych.
- (9) Wybuch pandemii COVID-19 miał rozległy niszczący wpływ na systemy gospodarcze każdego z państw członkowskich. W związku z tym wymaga wniesienia przez państwa członkowskie zbiorowych wkładów w formie gwarancji na pożyczki z budżetu Unii. Takie gwarancje są konieczne, aby umożliwić Unii udzielenie pożyczek w wystarczającej wysokości państwom członkowskim w celu wsparcia polityk dotyczących rynków pracy, które są najbardziej obciążone. W celu zapewnienia, aby zobowiązania warunkowe wynikające z takich pożyczek były zgodne z mającymi zastosowanie wieloletnimi ramami finansowymi (WRF) i pułapami zasobów własnych, gwarancje udzielane przez państwa członkowskie powinny być nieodwołalne, bezwarunkowe i uruchamiane na żądanie, a odporność systemu powinny też zwiększyć dodatkowe zabezpieczenia. Zgodnie z uzupełniającą rolą takich gwarancji oraz bez uszczerbku dla faktu, że są one nieodwołalne, bezwarunkowe i uruchamiane na żądanie, oczekuje się, że Komisja przed wezwaniem do uruchomienia gwarancji przez państwa członkowskie skorzysta z marginesu dostępnego w ramach pułapu zasobów własnych dla środków na płatności w zakresie, w jakim uzna to za zrównoważone, z uwzględnieniem między innymi zobowiązań warunkowych Unii ogółem, w tym w ramach instrumentu wsparcia bilansu płatniczego ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 332/2002 ⁽²⁾. W ramach danego wezwania do uruchomienia gwarancji Komisja powinna poinformować państwa członkowskie o zakresie, w jakim dostępny margines został wykorzystany. Potrzeba zapewnienia gwarancji przez państwa członkowskie może zostać ponownie rozważona, jeśli osiągnięte zostałyby porozumienie w sprawie zmienionego pułapu zasobów własnych.
- (10) Dodatkowe zabezpieczenia, mające na celu zwiększenie odporności systemu, powinny obejmować zachowawcze zarządzanie finansami, maksymalne zaangażowanie roczne oraz wystarczającą dywersyfikację portfela pożyczek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 332/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. ustanawiające instrument średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich (Dz.U. L 53 z 23.2.2002, s. 1).

- (11) Pożyczki udzielone w ramach instrumentu powinny stanowić pomoc finansową w rozumieniu art. 220 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046. Zgodnie z art. 282 ust. 3 lit. g) tego rozporządzenia, art. 220 tego rozporządzenia będzie miał zastosowanie do pożyczek udzielonych w ramach instrumentu dopiero od dnia rozpoczęcia stosowania WRF na okres po 2020 r. Wymogi określone w art. 220 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 powinny jednak mieć zastosowanie do operacji zaciągania i udzielania pożyczek w ramach instrumentu od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
- (12) W celu zapewnienia, aby zobowiązania warunkowe wynikające z pożyczek udzielonych w ramach instrumentu były zgodne z mającymi zastosowanie WRF oraz pułapami zasobów własnych, należy ustanowić normy ostrożnościowe, w tym możliwość przeniesienia pożyczek zaciągniętych w imieniu Unii.
- (13) Biorąc pod uwagę ich szczególne skutki finansowe, podejmowanie decyzji o udzieleniu pomocy finansowej na mocy niniejszego rozporządzenia wymaga korzystania z uprawnień wykonawczych, które należy powierzyć Radzie. Podejmując decyzję o kwocie pożyczki, Rada, na wniosek Komisji, powinna rozważyć istniejące i przewidywane potrzeby państwa członkowskiego występującego o pożyczkę, a także wnioski o pomoc finansową na mocy niniejszego rozporządzenia, które już przedłożyły lub planują przedłożyć pozostałe państwa członkowskie, z uwzględnieniem zasad równego traktowania, solidarności, proporcjonalności i przejrzystości oraz w sposób zapewniający pełne poszanowanie kompetencji państw członkowskich.
- (14) Art. 143 ust. 1 Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej ⁽³⁾ (zwanej dalej „umową o wystąpieniu”) ogranicza odpowiedzialność Zjednoczonego Królestwa za przypadającą na nie część finansowych zobowiązań warunkowych Unii do tych finansowych zobowiązań warunkowych Unii, które wynikają z operacji finansowych podjętych przez Unię przed dniem wejścia w życie umowy o wystąpieniu. Wszelkie finansowe zobowiązania warunkowe Unii wynikające z pomocy finansowej na mocy niniejszego rozporządzenia byłyby późniejsze niż data wejścia w życie umowy o wystąpieniu. Zjednoczone Królestwo nie powinno więc uczestniczyć w pomocy finansowej na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (15) Ponieważ instrument ma charakter tymczasowy, aby móc odpowiedzieć na pandemię COVID-19, Komisja powinna co sześć miesięcy dokonywać oceny, czy nadal występują wyjątkowe okoliczności powodujące poważne zakłócenia gospodarcze w państwach członkowskich, oraz przekazywać Radzie stosowne informacje. Zgodnie z podstawą prawną niniejszego rozporządzenia, gdy skończy się nadzwyczajna sytuacja spowodowana pandemią COVID-19, nie należy udostępniać żadnej pomocy finansowej na mocy niniejszego rozporządzenia. W tym celu należy ograniczyć czas dostępności instrumentu. Rada powinna być uprawniona do przedłużenia, na wniosek Komisji, okresu dostępności instrumentu, jeśli nadal występują zdarzenia nadzwyczajne, które uzasadniają obowiązywanie niniejszego rozporządzenia.
- (16) Europejski Bank Centralny wydał swoją opinię w dniu 8 maja 2020 r.
- (17) Ze względu na skutki pandemii COVID-19 oraz konieczność zapewnienia szybkiej reakcji na jej skutki, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Aby uwzględnić wpływ pandemii COVID-19 oraz odpowiedzieć na jej konsekwencje społeczno-ekonomiczne, niniejsze rozporządzenie ustanawia europejski instrument tymczasowego wsparcia w celu zmniejszenia zagrożeń związanych z bezrobociem w sytuacji nadzwyczajnej (SURE) (zwany dalej „instrumentem”).
2. Niniejsze rozporządzenie określa warunki i procedury umożliwiające Unii udzielanie pomocy finansowej państwu członkowskiemu, które w wyniku pandemii COVID-19 doświadcza poważnych zakłóceń gospodarczych lub jest nimi istotnie zagrożone, w celu finansowania przede wszystkim mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy lub podobnych środków służących ochronie pracowników i osób samozatrudnionych, a tym samym zmniejszeniu skali bezrobocia i utraty dochodów, a także w celu finansowania niektórych środków ochrony zdrowia, w szczególności w miejscu pracy.

⁽³⁾ Dz.U. L 29 z 31.1.2020, s. 7.

Artykuł 2

Uzupełniający charakter instrumentu

Instrument stanowi uzupełnienie środków krajowych stosowanych przez państwa członkowskie, które ucierpiały wskutek pandemii, zapewniając tym państwom członkowskim pomoc finansową w celu uporania się z nagłym i znacznym wzrostem faktycznych i ewentualnie również planowanych wydatków publicznych służących złagodzeniu bezpośrednich skutków gospodarczych, społecznych i zdrowotnych zdarzenia nadzwyczajnego wywołanego pandemią COVID-19.

Artykuł 3

Warunki stosowania instrumentu

1. Państwo członkowskie może zwrócić się z wnioskiem o pomoc finansową Unii w ramach instrumentu (zwaną dalej „pomocą finansową”) w przypadku gdy jego faktyczne i ewentualnie również planowane wydatki publiczne uległy nagłemu i znacznemu wzrostowi od dnia 1 lutego 2020 r. w związku ze środkami krajowymi bezpośrednio dotyczącymi mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy i podobnych środków, przyjętymi w celu sprostania skutkom społeczno-gospodarczym zdarzenia nadzwyczajnego wywołanego pandemią COVID-19.
2. Państwa członkowskie korzystające z pomocy finansowej wykorzystują ją przede wszystkim do wsparcia swoich mechanizmów krajowych na rzecz zmniejszonego wymiaru czasu pracy lub podobnych środków, a w stosownych przypadkach – do wsparcia odpowiednich środków ochrony zdrowia.

Artykuł 4

Forma pomocy finansowej

Pomoc finansowa ma formę pożyczki udzielanej państwu członkowskiemu przez Unię. W tym celu, zgodnie z decyzją wykonawczą Rady przyjętą na podstawie art. 6 ust. 1, upoważnia się Komisję do zaciągania pożyczek w imieniu Unii na rynkach kapitałowych lub od instytucji finansowych w czasie najbardziej sprzyjającym optymalizacji kosztów finansowania i zachowaniu jej reputacji jako emitenta Unii na rynkach.

Artykuł 5

Maksymalna kwota pomocy finansowej

Maksymalna kwota pomocy finansowej nie może przekraczać 100 000 000 000 EUR dla wszystkich państw członkowskich.

Artykuł 6

Procedura ubiegania się o pomoc finansową

1. Pomoc finansową udostępnia się w drodze decyzji wykonawczej Rady przyjmowanej na podstawie wniosku Komisji.
2. Przed przedłożeniem wniosku Radzie Komisja bez zbędnej zwłoki konsultuje się z zainteresowanym państwem członkowskim w celu zweryfikowania nagłego i znacznego wzrostu faktycznych i ewentualnie również planowanych publicznych wydatków związanych bezpośrednio z mechanizmami zmniejszonego wymiaru czasu pracy i podobnymi środkami, a także, w stosownych przypadkach – odpowiednimi środkami ochrony zdrowia, które to mechanizmy i środki są stosowane w państwie członkowskim wnioskującym o pomoc finansową w związku ze zdarzeniem nadzwyczajnym wywołanym pandemią COVID-19. W tym celu zainteresowane państwo członkowskie przedstawia Komisji odpowiednie dowody. Komisja weryfikuje ponadto spełnienie norm ostrożnościowych określonych w art. 9.
3. Decyzja wykonawcza Rady, o której mowa w ust. 1, określa:
 - a) kwotę pożyczki, jej maksymalny średni termin zapadalności, formułę ustalania ceny, maksymalną liczbę transz, okres dostępności, a także inne szczegółowe zasady niezbędne do przyznania pomocy finansowej;

- b) ocenę spełniania przez państwo członkowskie warunków określonych w art. 3; oraz
- c) opis krajowego mechanizmu lub krajowych mechanizmów zmniejszonego wymiaru czasu pracy lub podobnych środków, a także, w stosownych przypadkach, odpowiednich środków ochrony zdrowia, które to mechanizmy i środki mogą być finansowane.
4. Przyjmując decyzję wykonawczą, o której mowa w ust. 1, Rada rozważa istniejące i przewidywane potrzeby państwa członkowskiego, które występuje o pożyczkę, a także już przedłożone lub planowane wnioski pozostałych państw członkowskich o pomoc finansową na mocy niniejszego rozporządzenia, z uwzględnieniem zasad równego traktowania, solidarności, proporcjonalności i przejrzystości.

Artykuł 7

Wypłata pożyczki przyznanej w ramach instrumentu

Pożyczkę przyznaną w ramach instrumentu (zwaną dalej „pożyczką”) wypłaca się w transzach.

Artykuł 8

Operacje zaciągania i udzielania pożyczek

1. Operacje zaciągania i udzielania pożyczek w ramach instrumentu przeprowadza się w euro.
2. Cechy pożyczki określa się w umowie pożyczki między państwem członkowskim korzystającym z pomocy a Komisją (zwaną dalej „umową pożyczki”). Takie umowy muszą zawierać postanowienia określone w art. 220 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046.
3. Na wniosek państwa członkowskiego korzystającego z pomocy oraz w przypadku gdy okoliczności pozwalają na poprawę stopy oprocentowania pożyczki, Komisja może refinansować całość lub część pierwotnej pożyczki lub zrestrukturyzować odnośne warunki finansowe.
4. Komitet Ekonomiczno-Finansowy informuje się na bieżąco o refinansowaniu lub restrukturyzacji, o których mowa w ust. 3.

Artykuł 9

Normy ostrożnościowe stosowane do portfela pożyczek

1. Udział pożyczek udzielonych trzem państwom członkowskim reprezentującym największy odsetek udzielonych pożyczek nie może przekraczać 60 procent maksymalnej kwoty, o której mowa w art. 5.
2. Kwoty należne od Unii w danym roku nie mogą przekraczać 10 procent maksymalnej kwoty, o której mowa w art. 5.
3. W razie potrzeby Komisja może dokonać przeniesienia powiązanych pożyczek zaciągniętych w imieniu Unii.

Artykuł 10

Zarządzanie pożyczkami

1. Komisja dokonuje z Europejskim Bankiem Centralnym niezbędnych ustaleń w zakresie zarządzania pożyczkami.
2. Do celów zarządzania środkami otrzymanymi w ramach pomocy finansowej państwo członkowskie korzystające z pomocy otwiera specjalny rachunek prowadzony przez jego krajowy bank centralny. Przekazuje ono również kwotę główną wraz z odsetkami należnymi w ramach umowy pożyczki na rachunek prowadzony przez Europejski System Banków Centralnych na 20 dni roboczych systemu TARGET2 przed upływem odnośnego terminu wymagalności.

Artykuł 11

Wkłady do instrumentu w postaci gwarancji państw członkowskich

1. Państwa członkowskie mogą wносить wkład do instrumentu poprzez ustanowienie kontrgwarancji w odniesieniu do ryzyka ponoszonego przez Unię.
2. Wkładów państw członkowskich udziela się w postaci nieodwołalnych, bezwarunkowych gwarancji uruchamianych na żądanie.
3. Komisja zawiera z państwem członkowskim wnoszącym wkład umowę w sprawie nieodwołalnej, bezwarunkowej gwarancji uruchamianej na żądanie, o której mowa w ust. 2. W takich umowach określa się warunki płatności.
4. Wysokość gwarancji, do których uruchomienia zostały wezwane państwa członkowskie, ustala się proporcjonalnie do względnego udziału poszczególnych państw członkowskich w dochodzie narodowym brutto Unii, o którym mowa w art. 12 ust. 1. W przypadku gdy państwo członkowskie nie wywiąże się, w całości lub w części, z uruchomienia gwarancji, do którego zostało wezwane, w określonym terminie, Komisja, aby pokryć część odpowiadającą temu państwu członkowskiemu, ma prawo wystąpić z dodatkowymi wezwaniami do uruchomienia gwarancji do pozostałych państw członkowskich. Takie wezwania muszą być proporcjonalne do względnego udziału każdego z pozostałych państw członkowskich w dochodzie narodowym brutto Unii, o którym mowa w art. 12 ust. 1, oraz dostosowane bez uwzględniania względnego udziału danego państwa członkowskiego. Państwo członkowskie, które nie wywiązało się z uruchomienia gwarancji, do której zostało wezwane, nadal pozostaje zobowiązane do jej wypłaty. Pozostałym państwom członkowskim wypłaca się zwrot dodatkowych wkładów z kwot odzyskanych przez Komisję od danego państwa członkowskiego. Gwarancja, do której uruchomienia zostało wezwane państwo członkowskie, w każdych okolicznościach jest ograniczona do ogólnej kwoty gwarancji zapewnionej przez to państwo członkowskie na mocy umowy, o której mowa w ust. 3.
5. Oczekuje się, że przed wezwaniem do uruchomienia gwarancji przez państwa członkowskie Komisja, według własnego uznania i na własną odpowiedzialność jako instytucja Unii, której powierzono wykonanie budżetu ogólnego Unii zgodnie z art. 317 TFUE, przeanalizuje możliwości wykorzystania marginesu dostępnego w ramach pułapu zasobów własnych dla środków na płatności w zakresie, w jakim uzna to za zrównoważone, z uwzględnieniem między innymi zobowiązań warunkowych Unii ogółem, w tym w ramach instrumentu wsparcia bilansu płatniczego ustanowionego rozporządzeniem (WE) nr 332/2002 i stabilności budżetu ogólnego Unii. Taka analiza nie może wpływać na nieodwołalny i bezwarunkowy charakter gwarancji oraz fakt, że są one uruchamiane na wezwanie, jak przewidziano w ust. 2. W ramach wezwania do uruchomienia gwarancji Komisja informuje państwa członkowskie o zakresie, w jakim dostępny margines został wykorzystany.
6. Kwoty wynikające z wezwań do uruchomienia gwarancji, o których mowa w ust. 2, stanowią zewnętrzne dochody przeznaczone na określony cel w odniesieniu do instrumentu zgodnie z art. 21 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046.

Artykuł 12

Okres dostępności instrumentu

1. Instrument udostępnia się dopiero po wniesieniu do instrumentu przez wszystkie państwa członkowskie wkładów zgodnie z art. 11, w kwocie stanowiącej co najmniej 25 procent maksymalnej kwoty, o której mowa w art. 5, pod warunkiem że względne udziały wkładów poszczególnych państw członkowskich w całkowitej kwocie wkładów państw członkowskich odpowiadają względnym udziałom państw członkowskich w łącznym dochodzie narodowym brutto Unii, jak wynika z kolumny 1 w tabeli 3 w części A („Wprowadzenie i finansowanie budżetu ogólnego”) w części dotyczącej dochodów budżetu na rok 2020, zgodnie z budżetem ogólnym Unii na rok budżetowy 2020, przyjętym w dniu 27 listopada 2019 r. ⁽⁴⁾.
2. Komisja poinformuje Radę, gdy tylko instrument stanie się dostępny.
3. Okres dostępności instrumentu, w ramach którego może zostać przyjęta decyzja, o której mowa w art. 6 ust. 1, kończy się w dniu 31 grudnia 2022 r.
4. W przypadku gdy Komisja stwierdzi w sprawozdaniu, o którym mowa w art. 14, że nadal istnieją poważne zakłócenia gospodarcze spowodowane przez pandemię COVID-19 mające wpływ na finansowanie środków, o których mowa w art. 1, Rada, na wniosek Komisji, może postanowić o przedłużeniu okresu dostępności instrumentu, każdorazowo o dodatkowy okres sześciu miesięcy.

⁽⁴⁾ Ostateczne przyjęcie (UE, Euratom) 2020/227 budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2020 (Dz.U. L 57 z 27.2.2020, s. 1).

*Artykuł 13***Kontrola i audyt**

1. Umowa pożyczki musi zawierać niezbędne postanowienia dotyczące kontroli i audytu, wymagane na mocy art. 220 ust. 5 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046.
2. W przypadku gdy podstawą wniosku o udzielenie pomocy finansowej złożonego zgodnie z art. 3 ust. 1, w całości lub części, są planowane wydatki publiczne, państwo członkowskie korzystające z pomocy przedstawia Komisji, co sześć miesięcy, informacje dotyczące realizacji takich planowanych wydatków publicznych.

*Artykuł 14***Sprawozdawczość**

1. W terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym instrument stał się dostępny zgodnie z art. 12, a następnie co sześć miesięcy w kontekście art. 250 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komitetowi Ekonomiczno-Finansowemu oraz Komitetowi ds. Zatrudnienia sprawozdanie dotyczące wykorzystania pomocy finansowej, w tym pozostających kwot należnych oraz mającego zastosowanie harmonogramu spłat w ramach instrumentu, a także dalszego występowania zdarzeń nadzwyczajnych uzasadniających stosowanie niniejszego rozporządzenia.
2. W stosownych przypadkach sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 1, towarzyszy wniosek dotyczący decyzji wykonawczej Rady w sprawie przedłużenia okresu dostępności instrumentu.

*Artykuł 15***Stosowanie**

1. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do Zjednoczonego Królestwa ani w Zjednoczonym Królestwie.
2. Odniesień do „państw członkowskich” w niniejszym rozporządzeniu nie można rozumieć jako obejmujących Zjednoczone Królestwo.

*Artykuł 16***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 19 maja 2020 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
G. GRLIĆ RADMAN